

Visсна rosor i rosornas stad

Visby. En stad full av liv och rörelse på sommaren. En kal och ensam stad på vintern. Ringmuren som ska skydda blir muren som kväver. Stänger in en. Visby. Så många människors drömmars stad. Rosornas stad. Frihetens stad. Sommarens stad. Men på vintern. På vintern är gatorna tomma. Rosorna döda. Och muren ger mörka skuggor.

En ung människa går sakta i gränderna. Vintern och kvällen har kommit.

Kylan tränger sig in genom den tunna jackan. Mobilen är glömd. Men vantarna kom med.

I husen som pojken passerar finns liv. Ljus. Varmt ljus i mörkret. Människor fulla av harmoni innanför fönstren. Dukar undan middagen, som dom gemensamt har tillagat med kärlek och gemenskap. Det var säkert väldigt gott också.

Det är som en film. En ganska så dålig film men ändå en film. Det är så hemskt. Pojken kan själv se det. Där går en ensam och sorgsen ung människa. Det är väldigt kallt och väldigt sent. Och väldigt, väldigt ensamt. Känslorna bränner bakom ögonen och i själen, i hjärtat. Men tårarna kommer aldrig. Fan, fan, fan. Fan för mörkret. För kylan. För avsaknaden av tårar. För att dom enda man har passerat är några skrattande kvinnor som är ute på power walk.

Fan för alla lyckliga människor man passerar, som sitter i sina söta och varma små hus. Med skrattande barn som sitter i sammetssoffor tillsammans med en morfar eller farfar. Varma och mätta ända in i själen. En leende kvinna som både är någons fru, dotter och mamma dukar fram te. Man kan se vattenångorna stiga upp ur dom varma kopporna och det bildas imma på fönsterna. Fan för alltihop.

Hur länge har han varit ute nu? Planlöst irrat runt i drömmarnas stad bara för att inte behöva gå hem. Komma hem till det han rymde från. För det finns väl ett hem? En plats han fortfarande kan komma till. Komma hem. Det kanske är varmt, där hemma. Det kanske finns te. Det kanske finns levande ljus i fönsterna. Allt kanske är bra nu. Inget hemskt. Inget jobbigt. Bara frid. Lugn. Dom väntar nog på honom.

Han borde nog gå hem nu, han vet det själv. Men nej. Inte än. Inte riktigt än.

Det går bara inte. Inte än. En osynlig men ändå stark vägg hindrar. Rädslan inför det som alltid väntar. Det som alltid hinner ifatt honom.

Paniken kommer över honom som en stor våg. Han önskar att det var en riktig våg, en våg som han aldrig mer skulle behöva simma upp ur. Att han skulle kunna omfamnas av vattnet och sen

inte behöva komma upp igen. För alltid vara flytande i ett vakuum, i hans älskade hav. Bubblor runt omkring honom och ett mörker som skulle skydda istället för att skrämma.

Han ler svagt utav tanken på att inte behöva komma upp ur vattnet igen. Han börjar undra varför han ens skulle gå hem. Tallriken ligger nog fortfarande på golvet. Trasiq. I stora skärvor. Matresterna också, nedtrampade i mattan. Dom är nog arga. Dom borde vara arga. Eller glada för att han inte är där. Dom skulle nog bara hålla

fast honom om han kom dit. Om han kom hem. Dom skulle skrika, eller vara besvikna. Tyst och sårat se på den sorgsna pojken. Han skulle skämmas. Han skulle kunna känna hur en osynlig hand krampaktigt tryckte ihop hans hjärta och själ. Det är så det känns. Som att man knycklas ihop till en tom aluminiumburk. Som ett tryck över bröstet. Svårare och svårare att andas.

Muren ger mörka skuggor och trycker sig närmare och närmare. Känslan av att vara ihoptryckt blir starkare. Och paniken kommer ännu en gång.

Det är kanske faktiskt är bäst att aldrig sluta gå. Aldrig mer komma upp ur vattnet. Fortsätta gå hela natten, tills morgonen och ljuset kommer. Om det nånsin gör det. Kan det bli ljus igen? Kan det sluta göra ont? Kan det någonsin bli bra? Han har varit så länge i mörkret nu, så han har börjat glömma bort hur ljuset känns. Hur nybakat bröd kan kännas i munnen. Hur det känns att uppskatta lukten av varma kanelbullar och hur det känns att skratta. Riktigt högt och underbart. Hur det känns att le ett riktigt leende. Att inte behöva ljuga eller låtsas. Att sitta under en filt och dricka varm Oboy. Att inte behöva känna att det gör ont.

Allt är glömt nu. Det enda som finns kvar är kyla, ensamhet, ångest och inre demoner. En tom aluminiumburk som tyst vandrar i mörkret. I vackra Visby. Visby, Drömmarnas stad. Staden full av liv och hopp.

Han tittar återigen in i ett fönster. Ser livet finnas där. Men det är mer än glas emellan. Mellan ljuset och mörkret. Två olika världar som är så nära. Men ljus finns. Det finns.

Han börjar tänka på sin syster. Hur hon älskade att dansa men slutade ta lektioner, för att hon inte fick dansa som hon ville. Hur hon gungade så högt hon kunde i ett stort äppelträd. Hur hennes skratt lät och hur hon ropade att hon flög. Hans fina syster som älskade att flyga tills hon inte längre vågade. Så hårt vingklippt att vingarna inte längre bar.

Ljus finns men det kan slockna. Det kan det alltid. Men man måste lita på det, att ljus finns.

Hans tårar börjar tillslut rinna nerför hans kinder. Han torkar ilsket bort dom med jackärmen. Han tänker på sin vackra syster. Systemen som har slutat att sjunga. Hon som inte längre dansar. Eller skrattar och flyger. Flickan med så smala, ärrade armar. Hans vackra syster. Som är så lik honom själv.

Dom efterlängtrade tårarna rinner långsamt ner för hans kinder. Han stannar. Tar ett djupt andetag och bestämmer sig.

Han börjar sakta gå hem. Går genom Visbys vackra och mörka kullerstensgator.

Ett steg i taget tills han är hemma. Hemma. Hemma igen.

Visby är inte alltid vackert. Inte alltid drömmarnas stad. Eller rosornas. Visby kan vara mörkt. Kallt. Och ensamt. Väldigt ensamt. Även när man har ett hem.